

ROSELLA POSTORINO

Le assaggiatrici

หญิงสาวผู้ชิมอาหารให้ฮิตเลอร์

โรแซลลา पोสโตริโน
เขียน

สิริจร ถาวรปิยกุล
แปล

อ่านอีทาลี

Rosella Postorino
Le assaggiatrici
Copyright © 2018 by Rosella Postorino
Thai translation copyright © 2020 by Sireethorn Thavornpiyakul
All rights reserved

หญิงสาวผู้ชิมอาหารให้อิตเลอ์

โรแซลลา โปสโตรีโน เขียน

สิริธร ถาวรปิยกุล แปล

พจน์ หาญพล และ นันทวรรณ ชาญประเสริฐ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรุงเทพฯ, ธันวาคม 2563

บรรณาธิการบริหาร นันทวรรณ ชาญประเสริฐ

บรรณาธิการจัดการ ชฎารัตน์ วิลัยพล

ผู้ช่วยบรรณาธิการจัดการ มีนาภา โมโนยพงศ์

พิสูจน์อักษร สุรียกานต์ พรหมมงคล

รูปเล่ม วิลาวณิชย์ โพธิ์ปี

ออกแบบปก Wrongdesign

www.readingitaly.it

info@readingitaly.it

Facebook/Twitter/Instagram: ReadingItaly

พิมพ์ที่ บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-93487-7-1

ราคา 300 บาท

หนังสือเล่มนี้ได้รับเงินสนับสนุนการแปลจากกระทรวงการต่างประเทศ
และความร่วมมือระหว่างประเทศของอิตาลี

—
Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo del Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale Italiano.

หญิงสาวผู้ชิมอาหารให้ฮิตเลอร์

บนโลกนี้ มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้
ก็ต่อเมื่อลืมนึกว่าตนเป็นมนุษย์เหมือนคนอื่น
— แฮร์ทอลท์ เบรชท์, *The Threepenny Opera*

ตอนที่หนึ่ง

พวกเราเดินเข้าไปที่ละคนหลังจากยืนรอนระเบียบทางเดินอยู่หลาย ชั่วโมง รู้สึกอยากจะนั่ง ห้องนั้นใหญ่ ผนังทาสีขาว ตรงกลางห้องมี โต๊ะไม้ยาวจัดเตรียมไว้เป็นโต๊ะอาหารสำหรับพวกเรา พวกเขาส่งสัญญาณ ให้พวกเรานั่ง

ฉันนั่งลงนิ่งไม่เปลี่ยนท่า มือทั้งสองข้างประสานกันไว้บนหน้าท้อง เบื้องหน้าฉันมีจานกระเบื้องสีขาววางอยู่ ฉันรู้สึกหิว

ผู้หญิงคนอื่นๆ ลงนั่งเรียบร้อยอย่างไร้สุ้มเสียง พวกเรามีทั้งหมด สิบคน บ้างก็นั่งหลังตรงสำรวมกิริยา ผมเกล้ามนไว้เป็นมวย บ้างก็มอง ไปรอบๆ หญิงสาวคนที่นั่งตรงข้ามฉันทะหนั่งตรงโคนเล็บและขบเคี้ยว ด้วยฟันซี่หน้า แก้มเธอเนียนบางจนเห็นเส้นเลือดฝอยเป็นรอยแดงๆ เธอหิว

ตอนนั้นเพิ่งสิบเอ็ดโมงเช้า แต่พวกเราหิวกันเสียแล้ว ไม่ใช่เพราะ บรรยากาศชนบทหรือจากการเดินทางด้วยรถโดยสาร ความว่างโหวงใน กระเพาะอาหารนั่นคือความกลัว พวกเราทั้งหิวและกลัวมาหลายปีแล้ว และเมื่อกลิ่นหอมของอาหารลอยขึ้นมาเตะจมูก พวกเราก็อานใจเต้น ไม่เป็นสำ ในช่องปากหล่อชุ่มไปด้วยน้ำลาย ฉันมองหญิงสาวแก้มแดง เธอก็อยากอาหารเช่นเดียวกับฉัน

ถ้าหากฉันคลุกเคล้ามากับเนยละลาย ฉันไม่ได้ลิ้มรสเนยตั้งแต่วัน แต่งงาน กลิ่นพริกหยวกย่างเตะจมูกฉัน ในจานของฉันมีอาหารเต็มอยู่

จนฉัน ฉันได้แต่จ้องมอง ในจานของหญิงสาวที่นั่งตรงข้ามฉันมีข้าวกับถั่วลันเตา

“กินได้” เสียงพวกเขาดังมาจากมุมหนึ่งของห้อง น้ำเสียงไม่ถึงกับเชื้อเชิญแต่ก็ไม่ถึงกับออกคำสั่ง พวกเขามองเห็นความอยากอาหารในดวงตาของพวกเรา ปากเผยออ้า หายใจถี่ พวกเราริรอ ไม่มีใครอวยพรขอให้เราเจริญอาหาร ถ้าเช่นนั้น ฉันอาจลุกจากโต๊ะ กล่าวคำขอบขอบคุณ และจากไปได้ เมื่อเช้าแม่โกใจดี วันนี้ฉันกินไข่ฟองเดียวก็น่าจะพอ

ฉันนับจำนวนผู้ร่วมโต๊ะอาหารอีกครั้ง เรามีด้วยกันทั้งหมดสิบคน ดังนั้นจึงไม่ใช่พระกระยาหารค่ำมื้อสุดท้าย

“กินสิ!” เสียงย้ำเตือนของพวกเขาดังมาจากมุมห้องอีกครั้ง แต่ฉันลงมือดูดกินถั่วแขกไปก่อนหน้าแล้ว และรู้สึกได้ถึงเลือดที่สูบฉีดไปจนถึงรากผม ไส้ลงใจรดปลายนิ้วเท้า รู้สึกได้ว่าหัวใจเต้นช้าลง พระองค์ทรงเตรียมอาหารอะไรไว้ให้ข้าพเจ้า พรึกหยวกพวกนี้หวานเหลือเกิน เตรียมอาหารอะไรไว้ให้ข้าพเจ้า บนโต๊ะไม้ที่ไม่มีแม่กระทั่งผ้าปูโต๊ะ มีเครื่องกระเบื้องจากเมืองอาเคิน และผู้หญิงสิบคน ซึ่งหากพวกเราสวมผ้าคลุมผม คงละม้ายคล้ายแม่ชี โรงอาหารของแม่ชีผู้ถือศีลปิดวาลา

ในตอนแรกเรากัดอาหารเข้าปากคำเล็กๆ ราวกับไม่ได้ถูกบังคับให้กินเข้าไปทั้งหมด ราวกับว่าเราจะไม่กินก็ได้ อาหารพวกนี้ อาหารมื้อกลางวันไม่ได้เตรียมมาให้เรา แต่บังเอิญเราได้กิน บังเอิญได้รับเกียรติให้กินอาหารของเขา ต่อมาอาหารไหลลงหลอดอาหารไปยังความว่างโหวงในกระเพาะ แต่ยังมีอาหาร ความว่างโหวงนั้นก็ยังขยายกว้างออก และพวกเรากียิ่งกำส้อมแน่นขึ้น ขนมหสตรูเดิลแอปเปิ้ลอร่อยเสียจนจู้ๆ ฉันก็น้ำตาซึม อร่อยเสียจนฉันตักเข้าปากคำใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ตะกรุมตะกราม กินจนต้องแหงนหน้าไปด้านหลังและหยุดพักหายใจต่อหน้าศัตรู

แม่บอกว่า เวลากินอาหารเราต่อสู้กับความตาย แม่พูดก่อนฮิตเลอร์ ตอนนั้นฉันไปโรงเรียนประถมบนถนนบราวน์ชไตน์สตราเซอ เลขที่สิบ

ในกรุงเบอร์ลิน ฮิตเลอร์เป็นใครยังไม่ปรากฏ แม่ผูกคอกของบนชุดคลุมนักเรียนให้ฉันแล้วยื่นเป้ให้พร้อมกับเตือนว่า เวลากินอาหารระวังจะติดคอ เมื่ออยู่บ้าน ฉันติดนิสัยช่างพูด มีอาหารเต็มปากก็ยิ่งพูด “พูดมากเกินไป” แม่บอก แล้วอาหารก็ติดคอฉันจริงๆ เพราะขำน้ำเสียงวิตกกังวลจนเกินเหตุ นั่น วิธีการอบรมสั่งสอนของแม่ยึดการพูดว่าจะสูญพันธุ์เป็นหลัก ประหนึ่งว่าทุกการกระทำเพื่อเอาชีวิตรอดเสี่ยงต่อการถึงแก่จุดจบ การมีชีวิตอยู่นั้นอันตราย โลกทั้งโลกเป็นกับดัก

เมื่อกินอาหารเสร็จ ทหารหน่วยเอสเอส* สองคนเดินเข้ามา ผู้หญิงที่อยู่ข้างซ้ายของฉันลุกขึ้น

“นั่งลง! นั่งลงที่เดิม!”

ผู้หญิงคนนั้นตัวทรุดฮวบลงทั้งๆ ที่พวกเขาไม่ได้ผลัก ผมเปียข้างหนึ่งที่มุ่นม้วนไว้หลุดออกจากที่เสียบผมแล้วแกว่งไปมา

“พวกเธอไม่ได้รับอนุญาตให้ลุกไปไหน จงนั่งอยู่ที่โต๊ะจนกว่าจะมีคำสั่งใหม่ อย่าเสียงดัง ถ้าอาหารถูกวางยา พิษจะเข้าสู่กระแสเลือดอย่างรวดเร็ว” ทหารหน่วยเอสเอสพินิจพิจารณาพวกเราทีละคนๆ เพื่อตรวจปฏิกิริยา พวกเรานิ่งเงียบแทบไม่หายใจ จากนั้นเขาหันกลับไปทางผู้หญิงคนที่ลุกขึ้นเมื่อครู่ เธอสวมชุดพื้นเมืองเยอรมันเดิร์นเดล เธอคงลุกขึ้นเพื่อแสดงความเคารพกระมัง “ใจเย็นๆ แค่วิวโมงเดียวเท่านั้น” เขาบอก “อีกหนึ่งวิวโมง พวกเธอก็จะเป็นอิสสระ”

“หรือไม่ก็ตาย” ทหารเอสเอสอีกคนออกความเห็น

ฉันรู้สึกได้ถึงผนังทรวงอกที่บีบรัด หญิงสาวแก้มแดงชบหน้าลงกับฝ่ามือ กลั้นสะอื้น “หยุดได้แล้ว” ผู้หญิงผมสีน้ำตาลเข้มคนข้างๆ เธอส่งเสียงทวาด แต่ในเวลานั้นผู้หญิงคนอื่นๆ ก็ร้องไห้เช่นเดียวกัน หลังน้ำตาเหมือนจะเข้กินอึ้ม อาจเป็นผลจากการย่อยอาหารก็ได้

* Schutzstaffel (ซูทซ์ชตัพเฟิล) หรือรู้จักกันในชื่อ หน่วยเอสเอส (SS) เป็นองค์กรกึ่งทหาร สังกัดพรรคนาซี มีภารกิจหลักคือรักษาความปลอดภัยให้ฮิตเลอร์ และเกี่ยวข้องโดยตรงกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว (The Holocaust)

“ขอลาหน่อยนะคะว่าคุณชื่ออะไร” ฉันทามเธอเบาๆ หญิงสาวแก้มแดงไม่เข้าใจว่าฉันพูดกับเธอ ฉันเอื้อมไปแตะข้อมือเธอ เธอสะดุ้งมองฉันหน้าเหลือง เส้นเลือดฝอยแตกหมดทุกเส้น “เธอชื่ออะไรจ๊ะ” ฉันทามซ้ำ หญิงสาวเงยหน้ามองไปทางมุมห้องด้วยไม่รู้ว่าจะได้รับอนุญาตให้พูดหรือไม่ ทหารยามกำลังเปลือย จวนเที่ยงวันแล้ว พวกเขาคงรู้สึกหิวขึ้นมาบ้างเหมือนกัน คงไม่ใส่ใจเธอแล้ว หญิงสาวจึงพูดเบาๆ ว่า “เลนี เลนี วินเทอร์” ฟังดูราวกับเป็นคำถาม แต่นั่นคือชื่อของเธอ “เลนี ฉันชื่อโรซา” ฉันทบอเธอ “อีกประเดี๋ยวก็ได้กลับบ้านนะ”

เลนียังเป็นสาวรุ่น เห็นได้จากข้อมืออวบอ้อมของเธอ เธอมีใบหน้าแบบหญิงสาวที่ยังไม่เคยถูกชายใดสัมผัสในยุ่งฉาง แม้กระทั่งในยามเหนื่อยล้าหลังเสร็จสิ้นการเก็บเกี่ยวพืชผล

ในปี 1938 หลังจากฟรันทซ์ น้องชายของฉันออกเดินทางไปแล้ว เกรกอร์พาฉันมาที่หมู่บ้านโกรส-พาร์ทซ์แห่งนี้เพื่อทำความรู้จักกับพ่อแม่ของเขา “พ่อกับแม่จะต้องหลงรักคุณ” เขาบอกฉันด้วยความภูมิใจในเลขานุการชาวเบอร์ลินที่เขาพิชิตใจได้ และกลายมาเป็นคู่รักของเจ้านายเหมือนในภาพยนตร์

การเดินทางไปยุโรปตะวันออกด้วยรถพ่วงข้างรถจักรยานยนต์เป็นช่วงเวลาที่มีความสุข *เรามุ่งสู่ตะวันออก* เนื้อเพลงดังจากลำโพง ไม่เฉพาะวันที่ 20 เมษายนเท่านั้น ทุกวันเป็นวันคล้ายวันเกิดของฮิตเลอร์

ฉันลงเรือข้ามฟากและออกเดินทางกับผู้ชายเป็นครั้งแรก แอร์ทำให้ฉันพักในห้องนอนของลูกชาย และให้เขาย้ายไปนอนห้องใต้หลังคา พ่อแม่เขาเข้านอนแล้ว เกรกอร์เปิดประตูแล้วสอดตัวเข้ามานอนใต้ผ้าห่มผืนเดียวกันกับฉัน

“ไม่เอา” ฉันทกระซิบ “ที่นี่ไม่ได้”

“งั้นไปนอยุงฉางนะ”

ฉันตาพร่ามัว “ไม่ได้หรอก ถ้าเกิดแม่คุณรู้ขึ้นมาล่ะ”

เรายังไม่เคยร่วมรักกัน ฉันยังไม่เคยร่วมรักกับใครเลย

เกรกอร์ค่อย ๆ ลูบไล้ริมฝีปากฉัน เขาวาดขอบนอกแล้วใช้ปลายนิ้วกดแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงฟัน เขาดันปากฉันให้เผยอแล้วสอดนิ้วเข้าไป สองนิ้ว ฉันรู้สึกได้ว่านิ้วที่อยู่บนลิ้นฉันนั้นแห้ง ฉันจะจับปากแล้วกัดเขาก็ได้ เกรกอร์คงคิดไม่ถึงเสียด้วยซ้ำ เขาไวใจฉันเสมอ

คืนนั้นฉันอดใจไม่ไหว แอบขึ้นไปห้องใต้หลังคาและเป็นคนเปิดประตูเข้าไปเอง เกรกอร์หลับอยู่ ฉันเผยอริมฝีปากเข้าใกล้ ๆ ริมฝีปากของเขา เพื่อให้ลมหายใจของเราผสมผสานกัน เขารู้สึกตัวตื่น “อยากรู้ว่าเวลาผมหลับ กลิ่นเป็นยังไงเธอ” เขายิ้มให้ฉัน ฉันดันนิ้วเข้าไปในปากเขา หนึ่งนิ้ว สองนิ้ว และสามนิ้ว ฉันรู้สึกได้ว่าปากเขาอ้ากว้างขึ้น น้ำลายเปียกนิ้วฉัน นี่คือการรัก การรักคือปากที่ไม่กัด หรือคือโอกาสที่จะกัดอย่างไม่ทันตั้งตัว เหมือนสุนัขดื่อกับเจ้าของ

ระหว่างทางขากลับ ตอนที่เขากำดันคอฉัน ฉันสวมสร้อยหินสีแดง ไม่ได้เกิดขึ้นในยุงฉางที่บ้านพ่อแม่เขา แต่เป็นในห้องเคบินไร้หน้าต่าง

“ฉันต้องออกไปข้างนอก” เลนีพึมพำ มีแต่ฉันที่ได้ยิน

ผู้หญิงคนข้าง ๆ เธอแก้มตอบ ผมสีน้ำตาลเข้มเป็นเงางาม สายตาดูดัน

“ซูว” ฉันลูบข้อมือของเธอ เลนี คราวนี้เธอไม่สะดุ้ง

“อีกแค่ยี่สิบนาที เดียวก็เสร็จแล้ว”

“ฉันต้องออกไปข้างนอก” เธอย้ำคำเดิม

ผู้หญิงผมสีน้ำตาลเข้มมองเธอตาขวาง “จะไม่ยอมอยู่เงียบจริง ๆ ไหมย ฮี” เธอกระซอกแชนเลนี

“นี่เธอทำอะไรของเธอ” ฉันพูดเสียงดังจนเกือบเหมือนตะโกน

ทหารหน่วยเอสเอสหันมาทางฉัน “เกิดอะไรขึ้น”

ผู้หญิงทุกคนหันมามองฉันเป็นตาเดียว

“ได้โปรด” เลนีพูด

ทหารหน่วยเอสเอสคนหนึ่งมายืนตรงหน้าฉัน เขาขมขื่นแขนข้างหนึ่งของเลนี แล้วพูดอะไรบางอย่างใส่หูเธอ ซึ่งฉันไม่ได้ยิน แต่มันทำให้ใบหน้าเธอเหยเก

“เธอไม่สบายหรือ” ทหารยามอีกคนหนึ่งถาม

ผู้หญิงคนที่ใส่ชุดพื้นเมืองเยอรมันลุกพรวดขึ้นยืนอีกครั้ง “ยาพิษ!”

ผู้หญิงคนอื่นๆ ก็ลุกขึ้น ในขณะที่เลนีทำท่าพะอืดพะอม ทหารหน่วยเอสเอสหลบได้ทันพอดี เลนีอาเจียนลงบนพื้น

ทหารยามรีบออกจากห้องไปเรียกพ่อครัวมาสอบสวน ท่านผู้นำ* เข้าใจถูกต้องแล้ว พวกฝ่ายอังกฤษต้องการวางยาเขา พวกผู้หญิงโผล่เข้ากอดกัน บ้างก็ร้องไห้ซบกับผนัง ผู้หญิงผมสีน้ำตาลเอามือเท้าสะโพกเดินวนไปวนมา ทำเสียงแปลกๆ จากจมูก ฉันเขยิบเข้าไปใกล้ๆ เลนีประคองหน้าผากของเธอไว้

ผู้หญิงทุกคนกุมท้องของตน ไม่ใช่เพราะความเจ็บปวด แต่เพราะพวกเธอกินเข้าไปจนอิมแปลล์และไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกนี้

พวกเราถูกกักตัวไว้ที่นั่นนานกว่าหนึ่งชั่วโมง พื้นห้องได้รับการทำความสะอาดด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์และผ้าชุบน้ำ เหลือเพียงกลิ่นเหม็นเปรี้ยว เลนีไม่ตาย เธอหยุดตัวสั้น ต่อมาเธอหลับไป ฉันกุมมือข้างหนึ่งของเธอไว้ แก้มเธอແบบແจน ซึ่งทาบางลงบนโต๊ะ ดูเหมือนเด็ก ฉันรู้สึกว่่าท้องเกร็งและปั่นป่วน แต่ฉันเหนื่อยเกินกว่าจะกระวนกระวายเกรกอรีสมัครเป็นทหาร

เขาไม่ใช่นาซี พวกเราไม่เคยเป็นนาซีเลย ตอนเด็กๆ ฉันไม่อยากจะเข้าร่วมสันนิบาตยุวชนสตรีเยอรมัน ฉันไม่ชอบผ้าพันคอสีดำที่สอดได้คอปกเสื้อเชิ้ตสีขาว ฉันไม่เคยเป็นชาวเยอรมันที่ดี

* แปลจากคำภาษาเยอรมัน Führer (ฟือเรอร์) มีความหมายว่า หัวหน้า หรือ ผู้นำ เป็นตำแหน่งทางการเมืองที่นาซีเยอรมันใช้เรียกผู้นำเผด็จการ อ돌ฟ์ ฮิตเลอร์

เมื่อระยะเวลาย่อยอาหารอันหม่นมัวและเนิ่นนานบอกรู้ว่าสิ้นสุด สัญญาณอันตราย ทหารยามก็มาปลุกเล่นและให้พวกเราเข้าแถวไปขึ้นรถโดยสาร ซึ่งจะพาพวกเรากลับบ้าน ท้องฉันหยาบป่วนแล้ว มันปล่อยให้พื้นที่ถูกครอบครอง ร่างกายของฉันดูดซึมอาหารของท่านผู้นำ อาหารของท่านผู้นำไหลเวียนอยู่ในเลือดของฉัน ฮิตเลอร์รอดชีวิต ฉันรู้สึกหิวขึ้นมาอีกครั้ง

หมายเหตุและคำขอบคุณของผู้เขียน

ในเดือนกันยายน 2014 ฉันได้อ่านข่าวสั้นในหนังสือพิมพ์อิตาลีเกี่ยวกับมาร์กอท เวิร์ค ผู้ชิมอาหารคนสุดท้ายของฮิตเลอร์ที่ยังมีชีวิตอยู่ เวิร์คปิดปากเงียบเกี่ยวกับประสบการณ์ของเธอมาโดยตลอด แต่เมื่อเธออายุครบ 96 ปี เธอได้ตัดสินใจเปิดเผยเรื่องนี้ ออกสู่สาธารณชน ฉันเกิดความปรารถนาขั้นต้นที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับตัวเธอและประสบการณ์ของเธอ เมื่อฉันเสาะหาที่อยู่ของเธอที่กรุงเบอร์ลินจนพบในไม่กี่เดือนถัดมา ด้วยตั้งใจจะส่งจดหมายไปหาเธอเพื่อขอพบ ฉันก็ได้ทราบว่าเธอเพิ่งเสียชีวิตไปไม่นาน ฉันไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเธอหรือบอกเล่าเรื่องราวของเธอ แต่ฉันสามารถลองค้นหาว่าทำไมมันถึงกระทบจิตใจฉันมากเพียงนี้ ดังนั้น ฉันจึงเขียนนวนิยายเล่มนี้

เกร็ดประวัติเกี่ยวกับฮิตเลอร์ในโรงเรียนซึ่งเล่าไว้ในบทที่ 26 มาจากหนังสือ *He Was My Chief. The Memoirs of Adolf Hitler's Secretary* เขียนโดย Christa Schroeder (ตีพิมพ์โดย Frontline Books, Barnsley 2009) ประโยคดั้งเดิมที่เขียนอยู่ในสมุดบันทึกคือ “Hitler ist ein Boesewicht, er spiegelt mit dem Sonnenlicht” (ฮิตเลอร์นิสัยไม่ดี เล่นสะท้อนแสงอาทิตย์) แต่แทนที่ฉันจะแปลตรงตัว ฉันได้คิดประโยคที่คล้ายคลึงกันขึ้นมาคือ “ฮิตเลอร์ชอบกลั่นแกล้ง เล่นกระจกสะท้อนแสงแยงตาครู” เพื่อให้มันคล้องจองกัน

ฉันขอขอบคุณ Tommaso Speccher สำหรับการตรวจทานข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์

ฉันขอขอบคุณ Santoriello, Mimmo Summa, Francesco D'Am-
mando และ Benedetto Farina สำหรับคำปรึกษาด้านศัพท์เฉพาะทาง

หากไม่มีความช่วยเหลือของ Vicki Satlow นวนิยายเล่มนี้คงไม่มี
วันเกิดขึ้น นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมฉันถึงอุทิศหนังสือเล่มนี้ให้เธอ และ
แต่ Dorle Blunck และ Simona Nasi ที่ได้ช่วยเหลือฉันมาตั้งแต่ต้น
ท้ายสุดนี้ ฉันขออุทิศนวนิยายเล่มนี้แต่ Severino Cesari ผู้อ่านทุกอย่าง
ที่ฉันเขียน แต่ครั้งนี้เขาไม่ทันได้อ่าน

คำขอบคุณจากผู้แปล

หญิงสาวผู้ชิมอาหารให้อิตเลอร์ จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้เลย หากผู้แปลไม่ได้รับโอกาสจากคุณนันทวรรณ ชาญประเสริฐ และคุณพจน์ ชาญพล บรรณาธิการที่ปรึกษาที่กรุณาให้คำแนะนำ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และให้ความช่วยเหลืออันมีค่าและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการแปล ผลงานเล่มแรก ผู้แปลขอขอบพระคุณทั้งสองท่านจากใจจริง และขอให้ทั้งสองท่านกรุณาให้คำชี้แนะในผลงานเล่มต่อไป เพื่อให้ผู้แปลจะสามารถ พัฒนาทักษะและความเชี่ยวชาญด้านการแปลให้ดียิ่งขึ้น

ผู้แปลขอขอบคุณ คุณสุริยะ ผ่องพันธุ์งาม และคุณพิริยาภรณ์ โอเลนดอร์ฟ ที่ได้เต็มใจให้ความช่วยเหลือด้านคำแปลและคำอ่านภาษาเยอรมันแก่ผู้แปลมาโดยตลอด

Ringrazio Adelmo Miglioli per le consulenze linguistiche e per il supporto morale durante questi mesi di lavoro notturno. La tua disponibilità e la tua comprensione mi hanno aiutato a portare a termine con serenità questo lavoro. Non è stato per nulla facile ma ce l'abbiamo fatta!

สุดท้ายนี้ ผู้แปลขอขอบคุณสมาชิกในครอบครัวทุกคนและเพื่อนๆ สำหรับกำลังใจและการสนับสนุนที่ดีเสมอมา ขอกราบขอบพระคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้แปล และขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้ทุกฝ่ายและทุกท่าน หากมีข้อผิดพลาดหรือคำแนะนำประการใดเกี่ยวกับการแปล ผู้แปลยินดี น้อมรับคำแนะนำหรือคำติชมจากผู้อ่านเพื่อนำมาปรับปรุงพัฒนาตนเองค่ะ

ขอบคุณค่ะ

สิริธร ถาวรปิยกุล

เกี่ยวกับผู้แปล

สิริธร ถาวรปิยกุล เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2532 ที่กรุงเทพมหานคร อายุสิบหกปีได้สอบเข้าร่วมโครงการนักเรียนแลกเปลี่ยน AFS และได้เดินทางไปศึกษาระดับชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนสายภาษา Istituto Magistrale Regina Magherita ที่เมือง Anagni เป็นระยะเวลา 1 ปี เมื่อกลับมายังประเทศไทยได้ศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สายศิลป์ภาษาฝรั่งเศสและสอบแอดมิชชันเข้าศึกษาระดับปริญญาตรีที่คณะอักษรศาสตร์ เอกวิชาภาษาอิตาลีณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จบการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ด้วยเกียรตินิยมอันดับ 2 และได้รับรางวัลสุภาส จันทรโบส ด้วยคะแนนรวมสูงสุดในวิชาภาษาอิตาลี

หลังจากเก็บเกี่ยวประสบการณ์การทำงานเป็นระยะเวลา 4 ปี ได้ยื่นสมัครทุนศึกษาต่อระดับปริญญาโท โครงการ Erasmus Mundus Crossways in Cultural Narratives และได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้ได้รับทุนการศึกษาเต็มจำนวนจากสหภาพยุโรปตลอดระยะเวลาการศึกษา 2 ปี โดยได้ไปศึกษาที่ University of St. Andrews (Scotland) Università degli Studi di Bergamo (Italy) และ Universidade de Santiago de Compostela (Spain)

ปัจจุบัน ทำงานเป็นล่ามและนักแปลอยู่ที่กรุงโรม อิตาลี